



Louvain-les-Bains GRASGROEN (1980) FOTO WALTER VERDIN (in wijzerzin, vanaf linksboven: Jan De Visscher, Kris Soret, Marc Decock, barman 't Stuc, Luc Roussel, Marcel Meeus, Dirk Seghers, Bruno Uytendove, Marcel Ramakers, Bertien Bruggeman)

trap. Een vraagstelling over kunst, naar analogie met *Naakt dat de trap afloopt* van Marcel Duchamp. Ze stelde vijftien vragen over kunst, videokunst, de zin van kunst, de zin van het leven. De laatste vragen waren: 'Is er leven na de dood? Is er kunst na de dood?' Of zo iets. Door gebrek aan steun vanuit de afdeling kunstgeschiedenis heb ik die thesis nooit afgewerkt en heb ik mijn activiteiten van de theorie naar de praktijk verplaatst.

Ik was ook met muziek bezig. Op de AV-Dienst had men één van de eerste computer-gestuurde montagesets van België, in dezelfde periode (begin jaren '80) toen de *rhythmboxen* en de *sequencers* op de markt kwamen. Nu kon ik ritmes maken in beeld en geluid! Zo ben ik in 1983 - onmiddellijk na onze deelname met Pas de Deux aan het Songfestival, met het liedje *Rendez-vous - Videorhythmics* beginnen maken (productie EX-, Jeugd en Plastische Kunst, VUB Dienst Cultuur, 1984).

Video is voor mij nog steeds de perfecte combinatie van de twee dingen waar ik mee

bezig ben: plastische kunsten en muziek. En ik kan het bovendien laten zien op een podium. Zo zit het performance-element er ook bij, hoewel dat niet te vergelijken valt met optreden. Ik vind het trouwens echt spijtig dat ik niet meer als muzikant op het podium sta. Door te stoppen met Pas de Deux en te starten met *Videorhythmics*, is dat op de achtergrond geraakt. Musiceren - en daar een professionele context voor ontwikkelen - kan ik niet goed combineren met mijn andere, huidige activiteiten. In *DA PRJCT* (Corban, 2000) probeer ik opnieuw meer als performer te werken, maar het is toch eerder een concert met beelden, ook al omdat ik er met heel goede muzikanten werk, die elk hun eigen manier van optreden hebben.

Over *Erts* (Rosas, 1992) en de plaats die mijn videowerk daar in kreeg, was ik uiteindelijk heel tevreden. Ik heb het dan over de eerste versie, in de Hallen van Schaarbeek, waarvoor Jean-Luc Ducourt het licht verzorgde. Die versie van *Erts* zal voor mij een van de

beste voorstellingen van Rosas blijven: een organische, levende 'performance' in de echte zin van het woord. Jean-Luc en Anne Teresa hingen allebei aan de intercom en de dansers kwamen zo te weten wanneer ze de scène op moesten. We werkten er met een showcontroller: ik startte de video's door de toetsen van een synthesizerklavier in te drukken.

### Mediakunst en theater

In 1993 ben ik gestopt met het maken van dansvideo's, om mijn eigen dingen te kunnen maken. *Videolepsia* maakte ik voor Antwerpen '93 (Johan van Heddegem was er verantwoordelijk voor de audiovisuele kunsten). Guy Cassiers vond het effect van de dia's, waar ik een draaiende *shutter* voor gezet had, heel tof en vroeg me om met hem *Angels in America* te maken voor het ro theater. Zo was ik al gauw weer vijf jaar lang bezig in het theater. Op het einde van die periode heb ik een dansvideocursus gegeven op vraag van de VideoTanzPreis (SK Stiftung Kultur),